

LBRIS

We know
books

UN BLESTEM
GRAVAT ÎN
OS

DANIELLE L.
JENSEN

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

FREYA

Furtuna ne-a împresurat fără niciun avertisment, lovind drakkarul și îndepărtându-ne de coasta stâncoasă cu o asemenea ferocitate, încât parcă zeii înșiși n-ar fi vrut să traversăm strâmtoarea. În timp ce nordelandezii se luptau cu valurile încrâncenate, visul meu de a câștiga glorie în incursiuni pe mare era spulberat rapid de frig. De umezeală. Și în special de voma nesfârșită.

Nu a mea, pentru că nu aveam asemenea sensibilități, dar aproape toți ceilalți, inclusiv sclavii cu capetele ascunse sub glugi ai lui Harald, umpleau coca navei cu conținutul stomacurilor lor. Mai bine călcam în vomă decât să mă aplec peste bord și să risc să fiu luată pe sus de marea întărită.

— Ce dezamăgire ar fi, am strigat pe fondul tunetelor și al apelor învolburate, dacă ne-am îneca și toate planurile și intrigile voastre s-ar duce de râpă!

Toți de pe navă s-au uitat urât la mine, dar chipul încrunțat al Torei nu putea să mă intimideze din cauza vomei care îi șiroia printre buze. Am râs și m-am rezemat de cocă, unde stăteam învelită cu o piele de focă acoperită cu magia mea, pentru a mă feri de apă.

— Sau poate că nu vom avea parte nici măcar de o moarte suficient de glorioasă încât să fim revendicați de Njord, ci veți muri cu mașele întoarse pe dos. Ce legende am auzit despre ferocitatea nordelandezilor și ce jalnică e scena de față!

— Nu tace niciodată? s-a răstit Harald la Bjorn.

Regele Nordelandului nu era insensibil la valurile agitate și își pierdea cumpătul. I-am zâmbit vesel și am primit la schimb o privire mânioasă.

Bjorn doar s-a aplecat peste vâsla pe care o manevra, neafectat de zbuciumul mării. Fapt care mă supăra. El și limba lui mincinoasă meritau cel mai mult să simtă gustul acru și usturător al fierii.

— Nu vei avea nicio clipă de liniște, tată, a răspuns Bjorn într-un final, trăgând din rășputeri de ramă și încordându-și mușchii sub tunică. Dar îți amintesc că tu însuși ți-ai adus pe cap ocările ei.

Harald și-a încleștat maxilarul. Totuși, în loc să-i dea replica, s-a aplecat asupra propriei rame, împingând-o cu brațele lui subțiri. Nici măcar regele Nordelandului nu era scutit de vâslitul prin coșmarul ăsta, pentru că era nevoie de forțele tuturor ca să evităm naufragiul. Strâmtoarea Nordului era renumită pentru viețile spulberate, iar tărâmul lui Njord nu se sinchisea de puterea regilor.

Nici de copiii zeilor.

Un val s-a năpustit asupra drakkarului și apa m-a izbit în față atât de tare, încât m-a durut. Frica mi-a încolțit în piept, pentru că-mi era imposibil să respir sub potopul rece ca gheața. Nava s-a aplecat și a alunecat în adâncitura dintre creste, iar întunericul genunii de dedesubt a părut să se întindă spre mine. M-am apucat de ce am putut, hârșâind unghiile pe lemn, cu urletele sclavilor care alunecau țiindu-mi în urechi. Căderea din navă era o moarte sigură, pentru că nu se găsea nicio salvare în marea nimicitoare.

Și totuși frica mi s-a prefăcut în dor când am privit apa întunecată. Mi-a șoptit, promițând să mă elibereze de durerea care-și înfîgea ghearele în inima mea. De furia care-mi chinuia sufletul. De singurătatea care mă pustia pe dinăuntru, pentru că pierdusem tot ce-mi era drag, inclusiv țelul.

Marea s-a întins spre mine și mi-am relaxat degetele, cu inima frântă dorindu-și odihnă după atâta suferință. Tânjea să fie trasă în întuneric, *jos, tot mai jos*.

Dar imediat mi-am încleștat mâinile când Hel mi-a șoptit în minte: *De ce să renunți când ai puterea să recapeți tot ce-i al tău? Să recuperezi tot ce ți-a fost luat?*

Nu am asemenea puteri.

I-am auzit în cap râsul lin și, totodată, zgomotos ca un tunet. *Ești stăpâna morții, fiica mea. Tot ce respiră se teme de puterea ta.*

Nu vreau să fiu temută.

În gând mi-a apărut un zâmbet, pe jumătate buze arcuite, pe jumătate oase dezgolite. Imaginea mi-a îmboldit inima la galop, dar cuvintele ei au fost cele care mi-au înghețat mâinile. *Frica e arma cu care vei obține ce-ți dorești.*

Drakkarul s-a îndreptat, scăpând de pericolul scufundării.

Mi-am șters ochii de sare, neștiind dacă sunt lacrimi sau apa mării, doar că pulsul meu asurzitor nu avea nicio legătură cu faptul că ajunseseam la un pas de moarte.

Frica e arma cu care vei obține ce-ți dorești.

Ce-mi doream?

Nu știam, dar torentul de emoții din inima mea trebuia evacuat. Mi-am fixat ochii asupra lui Steinunn, care vomita apă sărată, și am strigat:

— Scaldule, vei compune o baladă despre traversarea asta? Atunci s-o numești Saga celor cu Râu de Mare. Sau poate Rătăcirile celor ce Regurgitau. Nu... Drumetia celor ce Vomitau!

— Taci! a țipat la mine Skade, cu părul stacojiu lipit de față, ținând și ea o vâslă. Mai ține-ți gura, meliță nenorocită!

— Și dacă refuz?

Am răs sălbatic când Skade a lăsat vâsla sclavului de alături și în mâini i-a apărut un arc auriu și strălucitor. Aceeași armă cu care îmi omorâse mama.

— O să tragi în mine? O să mă arunci peste bord?

Și-a înălțat arcul, potrivind în coardă săgeata verde și virulentă care nu-și rata ținta niciodată.

— Dă-i drumul!

Țipătul mi-a sfâșiat gâtul. Nu pentru că aș fi vrut să fiu săgetată, ci pentru că voiam să simtă și ea aceeași indecizie care-mi tortura sufletul.

— Te provoc!

Skade doar a întins coarda, privindu-mă cu ochii ei albaștri și sclipitori, în care se citeau multe emoții – dar nu și indecizia.

Mi s-a uscat gura, convinsă deodată că mi-am atras moartea cu bravura mea gălăgioasă. Dar arma a dispărut când Harald i-a mârâit să se potolească, pentru că altfel va suporta consecințele.

Fără să-mi pese că râdeam ca ieșită din minți, pentru că, fără îndoială, era mai bine decât să plâng, am răcnit:

— Cu toții ați făcut multe sacrificii ca să mă răpiți și cred că pot să spun ce vreau, iar voi n-aveți de ales decât să mă ascultați! Să-mi îndurați cuvintele! Ați vrut să puneți mâna pe mine? Acum mă aveți în *întregime*, deci bucurați-vă! Savurați-vă roadele muncii!

Skade s-a repezit la mine, vânturându-și pumnii mici.

Deși o provocasem cu bună-știință, tot am fost surprinsă. M-a nimerit cu pumnul în obraz și m-a doborât pe spate. M-am lovit cu capul de arbore și am văzut stele verzi, apoi Skade și-a întins mâinile spre gâtul meu.

— Ar trebui să te omorâm ca pe o cățea turbată! mi-a urlat în față. Ești o molimă, fică a lui Hel!

Mi-am smucit genunchiul în sus și am lovit-o între coapse. M-a răsplătit cu un țipăt, dar nu mi-a dat drumul, sugrumându-mă cu degetele ei neîndurătoare.

Atunci Bjorn a apucat-o de mijloc. A ridicat-o de pe mine,

dar ea și-a întors furia asupra lui și situația a scăpat de sub control.

Sclavii au sărit speriați când amândoi s-au izbit de ei. Drakkarul a pârâit și s-a întors de-a curmezișul, alunecând pe creasta unui val. Apa a năvălit peste mine, grea și necruțătoare. Lumea s-a înclinat și m-am rostogolit, iar lemnul navei mi-a zburat pe dinaintea ochilor, amestecându-se cu valurile și cu cerul înnegurat.

Apoi niște mâini mi-au apucat încheieturile și am simțit pielea fierbinte a lui Bjorn, care m-a pironit de fundul corabiei.

— Vrei să ne omori pe toți?

— Da! am țipat, în timp ce ceilalți se chinuiau să mânuiască ramele. Chiar asta vreau!

— Dacă mori, n-o să mai obții niciun răspuns! a strigat, țintuindu-mă locului în timp ce mă zbăteam și încercam să-l nimeresc cu genunchiul între picioare. N-o să aflu adevărul!

— Nu-mi vorbi despre adevăr!

Ca să-mi evite genunchii, s-a lăsat între picioare mele, ajungând cu șoldurile între coapsele mele, în timp ce nava se legăna. Fără să vreau, mintea mi-a fost invadată de amintirile momentelor petrecute alături de el în peșteră, când fericirea păruse posibilă. Cu senzația buzelor lui lipite de ale mele, a mâinilor sale pe trupul meu, a penisului său pătruns adânc în mine, când mă făcuse a lui. Și dorințele mele trădătoare s-au răscolat, sfidându-mi frica și rațiunea, fără ca poftele mele trupești să țină cont de faptul că bărbatul care le stârnea îmi era dușman.

Doar furia avea puterea să alunge *dorința*, așa că am apelat la ea, dezlănțuind imediat toată cruzimea născută din suferința inimii mele. Încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui Bjorn, m-am frecat de el și l-am întrebat zeflemitor:

— Te referi la adevărul prin care vei recăpăta asta?

Și-a încheștat mâinile pe încheieturile mele când drakkarul s-a cutremurat violent, așa că mi-am înfipt călcâiul ghetei în spatele lui, simțind cum mă apasă.

— La adevărul prin care o vei recăpăta pe frumoasa ta Freya, ca s-o poți face soția ta?

Înălțând capul, l-am sărutat, prinzându-i buza inferioară între dinți cu atâta putere, încât s-a îndepărtat brusc de mine.

— Ca să poți deveni fermier alături de ea? Ca să ai fiice frumoase, care-i să-i semene leit? La adevărul care-ți va permite să îmbătrânești în brațele ei?

I-am aruncat în față visul pe care mi-l dăruise în peștera aceea și, în furia mea, m-am bucurat de sclipirea de durere care i-a apărut în ochi, pentru că voiam să sufere tot atât de mult ca mine.

— Nu există niciun adevăr care mă poate convinge să mă întorc la tine, pentru că ești un mincinos. Un trădător. Un laș nenorocit, care nu merită să vadă Valhalla!

— Îți închipui că știi totul, Freya, a spus. Dar nu știi nimic.

L-am scuipat în față.

— Știi că o să te urăsc până la ultima răsufflare, Bjorn. Și asta tot e ceva.

— Urăște-mă cât vrei, a spus, eliberându-mi încheieturile. Dar n-o să-ți dai azi ultima răsufflare, Născută-n-Foc.

L-am privit cum se întoarce la rame, alăturându-se celorlalți în încercarea de a îndruma drakkarul prin furtună.

— Părintele Tuturor vede tot ce a fost și tot ce au spus Nornele că va fi, a zis Harald, care se oprise din vâslit și mă privea cu ochii săi cenușii. Saga e fiica lui și darul lui e cunoașterea. Am putea afla răspunsuri și de la alți clarvăzători, dar se pare că ea e legată de soarta ta. Poate că ei îi va dezvălui adevărurile pe care ți le dorești cu atât de multă disperare.

Fără să-mi aștepte răspunsul, s-a întors din nou cu fața înaintea și și-a încordat mușchii, trăgând de vâslă.

Furia mi s-a domolit treptat și dispariția ei m-a lăsat

goală pe dinăuntru. Înclinând capul pe spate, am privit cerul înnegrit și norii vijelioși, printre care dansau fulgere. Ce n-aș fi dat să fiu sortită! Cât îmi doream ca niște puteri superioare să-mi fi hotărât deja cursul vieții, astfel încât să pot da vina pe ele pentru tot ce spuneam, tot ce făceam și tot ce-mi dorișem vreodată.

Dar, din cauza celor două picături de sânge divin pe care le purtam în vene, una de la Hlin și una de la Hel, eram responsabilă pentru tot ce lăsam în urma mea. Pentru eșecuri și succese. Coșmaruri și visuri. Iubire și ură.

Ce-mi doream?

Întrebarea mi s-a cufundat în suflet, pentru că aveam nevoie de un răspuns. De un țel care să mă împingă înainte. Dacă aș fi rămas pe loc, așa cum eram acum, ar fi însemnat să mă mistui pe dinăuntru.

Îmi doresc adevărul.

Voiam să aflu viitorul întrezărit de Saga de pe buzele ei, deoarece copiii lui Odin nu mințeau. Să aflu ce se întâmplase între ea și Snorri. Să văd dacă Harald e într-adevăr un ticălos atât de periculos pe cât mi se spunea încă din copilărie.

Dar în primul rând trebuia să aflu cine sunt cu adevărat.

Ridicându-mă în mâini și-n genunchi, m-am târât până când am găsit un loc liber lângă un sclav cu brațele acoperite cu tatuaje. Apucând rama, am tras de ea din răspuțeri și am privit spre coasta stâncoasă a Nordelandului. Vântul se potolea, marea a început să se liniștească și, dacă Nornele ne urmăreau, eram convinsă că se tem pentru viitorul pe care l-au creat.

Pentru că eram Freya Născută-n-Foc. Fiica lui Hlin. Fiica lui Hel.

Și aveam să-mi urzesc singură destinul.

BJORN

Cerul senin strălucea deasupra noastră când am împins drakkarul pe plajă. Mă dureau toți mușchii și, lăsându-i fără nicio remușcare pe sclavii lui Harald să scoată apa din corabie, am pus piciorul în ținutul unde simțeam că sunt acasă mai mult decât oriunde altundeva. Acostaserăm la Stormnes, ieșindul de uscat care se întindea printre apele strâmtorii, de unde, pe vreme bună, se putea vedea până în Skaland. Țărmlul era îngust și stâncos și mai departe se înălțau munți acoperiți cu păduri dese, ale căror piscuri încă erau albe de zăpadă.

Îngenunchind, am luat un pumn de nisip grăunțos și l-am strâns cu putere, savurând atmosfera din Nordeland, deși în același timp blestemam soarta care mă adusese înapoi aici.

— Soarta nu are nicio putere asupra ta, Bjorn, a spus Harald, înaintând pe lângă mine în susul plajei, ca și când mi-ar fi citit gândurile, după cum adesea părea să o facă. Ești Nesortit, ceea ce înseamnă că tu ai ales calea aceasta, chiar dacă nu știai încotro va duce.

Niciodată nu stăruisem cu gândul asupra puterii celor Nesortiți de a schimba viitorul, pentru că nu putea fi dovedită. Nu puteam ști dacă vreuna dintre alegerile mele încurcase ițele Normelor și formase un model nou în urzeală sau dacă procedasem exact așa cum prevestiseră ele. În ultimele zile, toate faptele mele avuseseră ca scop eliberarea Freyei de cei

care-i doreau moartea sau voiau să se folosească de ea pentru a-și realiza propriile ambiții, dar nu reușisem decât să mut controlul asupra ei din mâinile unui rege în ale altuia.

— Suntem aici din cauza ta, tată.

El doar m-a privit cu perspicacitate și și-a continuat drumul pe plajă, spre copaci.

Cu perspicacitate, pentru că nu puteam nega că, după ce planul meu de a fugi cu Freya se dusese de râpă, după ce-mi descoperise trădarea, am căpătat speranța că-mi va ierta minciunile dacă va afla adevărul. Că voi recâștiga viitorul acela îmbietor pe care-l întrezărisem o clipă, pe care-l doream cu disperare, după ce va înțelege de ce am făcut ce am făcut. Era speranța unui bărbat cu rahat de șobolan în loc de creier, pentru că niciun *adevăr* nu putea tempera furia clocotitoare care ardea în inima Freyei mele.

Nu mai e a ta, mi-a șoptit vocea rațiunii, dar, în aceeași clipă, inima mea lacomă a urlat că a mea va fi până la sfârșitul veacurilor.

Aruncând nisipul adunat în pumn, m-am ridicat și l-am urmat pe Harald printre copaci. Aerul era mai rece decât în Skaland, duhoarea de alge putrezite se contopea cu parfumul răcoros de pin, iar pământul acoperit cu mușchi era moale sub ghetetele mele. Vântul legăna ramurile copacilor, iar codrii erau animați de cântecul păsărilor și de fuga discretă a viețuitoarelor mici. Era un loc sălbatic. Pentru că, deși verile erau destul de blânde, puțini oameni aveau tăria să supraviețuiască iernilor crude din Nordeland.

Bărbatul care-mi fusese ca un tată în cea mai mare parte a vieții a găsit o piatră pe placul lui și s-a așezat. Descălțându-și ghetetele, Harald le-a scuturat de nisip și le-a aruncat alături. L-am privit în tăcere cum își scoate tunica udă și o stoarce de apă, descoperindu-și pielea palidă și ușor albăstrită de frig. Era mai slab decât îmi aminteam, iar în ridurile din colțurile

ochilor și în firele cărunte din părul brun-auriu citeam semne de îmbătrânire. Era doar un om, deși se întâmplase să uit asta în timpul petrecut în Skaland, unde Snorri îl prezentase mereu ca pe un monstru capabil de ticăloșii supranaturale.

În Nordeland, Harald era un mântuitor. Un liberator și un campion al celor neputincioși. Îi văzusem faptele bune cu ochii mei. Îi eram dator cu viața, asemenea multora dintre cei care-l slujeau. Dar nu era mai mult un erou decât un ticălos. Era doar un om și niciun om nu făcea alegeri întru totul altruiste, în niciun caz un om care se înălțase din postura de iarl al unei comunități modeste și devenise rege.

— Ai ajuns să vorbești din nou ca un skalandez, a oftat, răsucindu-și din nou tunica și presărând picături de apă pe mușchi. Îmi amintește de ziua în care Saga a fugit întâia oară în Nordeland, când delirai de durere din cauza arsurilor. Deși erai doar un copil, n-ai plâns nicio clipă, doar ai jurat răzbunare împotriva lui Snorri pentru fapta sa. Am fi traversat strâmtoarea împreună și i-am fi săpat mormântul dacă nu ne-ar fi oprit mama ta. Voiam să moară mai mult decât îmi dorisem orice altceva, dar ea m-a rugat să mă stăpânesc. Mereu am fost un sclav sub imperiul dorințelor ei, dar astăzi mă gândesc că n-ar fi trebuit să mă abat de la planul meu.

— Îmi amintesc.

Auzeam în vocea mea accentul skalandez, dar nu puteam să scap de el decât cu mare efort. Mi-l însușisem în încercarea de a mă adapta vieții din Halsar, ca să-i încurajez pe locuitorii Skalandului să uite că fusesem plecat atâția ani, dar fără succes. Rămăsesem un străin printre ei. Un nordelandez.

Mai ales în inima mea.

Îmbrăcându-și tunica udă, Harald s-a uitat în cele din urmă la mine. Atenția lui neclintită era la fel de apăsătoare ca întotdeauna.

— Dacă în sfârșit am rămas singuri, nu vrei să-mi spui de ce?

De ce?

Întrebarea nu avea nevoie de nicio lămurire și am răsuflet îndelung înainte de a răspunde:

— Are importanță?

Harald s-a jucat cu inelul de aur cu care-i era legată barba, apoi a clătinat din cap.

— Dacă are importanță? Bineînțeles că are importanță de ce te-ai hotărât să distrugi planuri la care am lucrat o viață întreagă. Tot ce am făcut a fost la rugămintea mamei tale, la rugămintea ta, și totuși pari dispus să mă scuipi în față pentru că am procedat exact așa cum ți-ai dorit. Erau planurile tale, Bjorn, nu ale mele, dar tot mă tratezi ca pe un dușman.

— Nu ești dușmanul meu, tată. Dar lucrurile se schimbă.

— Ah, da! *Lucrurile*, a repetat Harald, strâmbându-se. Cum ar fi faptul că Războinica s-a dovedit a fi o femeie de o frumusețe fără seamăn? E mult mai ușor să le omori pe acelea urâte, nu-i așa? Dacă Freya ar fi avut o față precum dosul unui cal, nu mă îndoiesc că ai fi îndeplinit voința mamei tale fără ezitare, dar iată-ne acum! Snorri e în viață. Freya e în viață. Nordelandul e amenințat de același pericol ca înainte, pentru că destinele noastre sunt neschimbate. Toate din cauza unui chip frumos.

— Frumusețea ei n-are nicio legătură cu cele întâmplate.

Era o minciună, pentru că-mi aminteam prima clipă în care dădusem ochii cu Freya. Cum îi lumina soarele furia de pe chip când salva pește după pește în urma izbucnirii mâni-oase a lui Vragi, sfidând lumea întreagă cu fiecare mișcare. Era frumoasă, da, dar ferocitatea ei era cea care mă ademenise să traversez fiordul și să-i vorbesc. Îmbrăcată cu o rochie de casă și lipsită de orice armă în afară de cuvintele ei, păruse mai feroasă decât toți războinicii pe care-i întâlnisem pe câmpul de luptă.

— Am simțit că ar fi greșit s-o omor, am mormăit,

URRIA | We know books

nereușind să-mi explic motivele în așa fel încât să evit ironiile lui Harald. De ce să moară ea pentru crimele lui Snorri?

— Pentru că mama ta a spus că e singura cale de a salva mii de vieți, a răspuns el. Deși nu știa de ce Freya e atât de periculoasă, Saga a înțeles că are puterea să abată dezastre atât asupra Nordelandului, cât și a Skalandului. Snorri e răufăcătorul acestei povești, dar Războinica e arma lui și uciderea ei l-ar împiedica să provoace pagube însemnate. Saga ți-a încredințat ție sarcina asta, pentru că, fiind Nesortit, aveai puterea să schimbi viitorul pe care i-l dezvăluise Părintele Tuturor. Dar, când a apărut ocazia, ai dat înapoi. Pentru că ai simțit că ar fi greșit, a repetat, strâmbând nemulțumit din buze. Sau poate pentru că gândeai cu penisul în loc să chibzuiești cu capul.

— Mama a fost de acord că planul trebuie schimbat, i-am întors-o. Când am vorbit cu ea la Fjalltindr, a confirmat că Freya ar putea să urmeze altă cale dacă am elibera-o de sub puterea lui Snorri. Nu e atât de însetată de sânge încât să-și dorească moartea unei femei nevinovate când există o altă soluție evidentă.

Harald a oftat.

— Saga nu a fost de acord cu tine, Bjorn, doar a înțeles că ești îndrăgostit de Freya și că nu poți fi înduplecat s-o rănești. M-a rugat s-o fac în locul tău, dar a fost rugăminta unei mame, nu strategia unei clarvăzătoare. Eu sunt un muritor de rând și nu am puterea să schimb viitorul hotărât de Norne, așa că încercările mele au fost sortite eșecului.

Mi-a aruncat o privire piezișă, sugerând că știa ce rol avusem în deșurarea respectivelor încercări. Fără să vreau, Freya mi-a apărut în minte dezbrăcată până la talie, cu capul dat pe spate și înconjurat de coarnele măștii, cum era în clipa în care o gustasem întâia oară. Am clipit, risipind vedenia, pentru că același pericol de care o apărasem atunci o amenința și acum.

— Așadar mama încă își dorește moartea Freyei? Încă e convinsă că asta e singura cale de a schimba viitorul?

Pentru că n-aș fi acceptat nici în ruptul capului să o conduc în continuare spre inima Nordelandului dacă mama voia să-i curme viața.

Pentru a mia oară am urlat în gând: *De ce nu pot să-l omor pe Snorri, pur și simplu?*

În gând, pentru că mama ne lămurise de mult că uciderea lui Snorri nu e o opțiune acceptabilă și refuzase să asculte vreun contraargument.

— Nu știu ce crede Saga despre situația noastră prezentă sau dacă Părintele Tuturor i-a mai trimis viziuni cu privire la viitor, a răspuns Harald, sprijinindu-și coatele pe genunchi. N-am mai văzut-o de câteva săptămâni, pentru că s-a întors la cabana ei după plecarea din Fjalltindr. A epuizat-o să fie înconjurată de atât de multe suflete.

Nu era de mirare, pentru că mama încercase mereu să se izoleze, din cauza durerii insuportabile care îi apăsa inima când vedea destinele oamenilor, adesea tragice. Aproape că leșinasem de șoc când o văzusem la Fjalltindr, dar surpriza nu mă împiedicase s-o vizitez ulterior pe furiș, ca să mă sfătuiesc cu ea.

Printre copaci, am zărit oameni coborând în grabă pe plajă. Cărau scuturi pictate cu dungile albastre ale Nordelandului, alături de simbolul iarlului lor. Erau războinici ai flotei lui Harald, care sosiseră la mal înaintea noastră. Ceea ce însemna că acest scurt răgaz în care puteam să aflăm planurile tatei fără să ne audă nimeni se apropia de sfârșit.

— Ce ai de gând să faci cu Freya?

O întrebare directă, la care trebuia să aflăm răspuns. Harald urmărise multă vreme s-o omoare, dar situația se schimbase când o văzuse folosind magia lui Hel. Observasem clar încântarea care-i apăruse pe chip când descoperise ce poate

să facă. Bănuiam că speră ca Freya să se alăture echipei lui de Nesortiiți, cu ajutorul cărora apăra țărmurile Nordelandului. N-ar fi renunțat la o armă atât de ascuțită precum Freya decât dacă n-ar fi avut de ales.

Sau dacă mama mea i-ar fi cerut să o facă, ceea ce era un risc cât se poate de real.

— E periculoasă, a răspuns, mutându-și privirea de la războinicii care se apropiau de Freya, care stătea la marginea apei sub supravegherea atentă a Torei. Are puterea nu doar de a ucide, ci și de a trimite suflete mamei sale divine din Helheim. Războinicii care-i râd morții în față vor fugi de ea, pentru că are puterea să le refuze intrarea în Valhalla. Dar nu din cauza asta mă îngrozește, a continuat, apoi a tăcut câteva momente lungi înainte de a încheia: Mă îngrozește furia ei.

Ca și când ne-ar fi auzit, Freya s-a întors – chiar și despărțiți de fâșia de plajă și de copaci, puteam vedea clar sclipirea stacojiei din ochii ei. Părul blond-deschis îi atârna dezlegat până la talie, încâlcit de apa sărată a mării și de vânt. Dacă n-ar fi avut picioare, ci o coadă de pește, aș fi asemănat-o cu acele havfrue* despre care se spunea că-i ademenesc în mrejele morții pe marinarii imprudenți. Dar adevărul era că până și așa, neînarmată, Freya era mult mai periculoasă.

— Furia asta e unul dintre motivele principale pentru care am încercat să fug cu ea. Nu mi-am dat seama că e efectul influenței lui Hel, dar am observat cum se schimbă pe măsură ce Snorri a folosit-o în încercările lui de a deveni rege. Am observat că se transformă în monstrul de care se teme mama și am vrut s-o protejez de pericolul ăsta. Am...

— Ai vrut să-i schimbi soarta?

Am încuviințat încet din cap.

* Numele unei ființe mitologice, asemănătoare sirenei, din folclorul danez și norvegian (n.t.).

— Acum mi se pare o prostie, când știu că Hel o face să se simtă așa, nu Snorri. Fuga n-ar fi schimbat nimic.

Harald a izbucnit în râs și l-am privit încrunțat.

— Vai, ce n-aș da să fiu din nou tânăr și prost, a spus într-un final, ștergându-se la ochi. Amintește-ți poveștile, Bjorn, altfel te voi așeza lângă Steinunn și o voi pune să te învețe ca pe un copil mic. Hel e zeița morții și stăpâna ținutului Helheim, dar nu e un monstru pus pe distrugere. E... lacomă, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Vrea lucruri. Motiv pentru care mă întreb ce vrea Freya. Mă întreb ce i-o fi fost refuzat dacă furia îi arde atât de pățimaș în inimă, încât îi izbucnesc văpăi în ochi. N-o învinui pe Hel, pentru că furia pe care o vezi e a Freyei și doar a ei.

M-am gândit la nenumărate probleme care ar fi putut să o supere – eram convins că una dintre ele sunt chiar eu –, dar instinctele îmi spuneau că îmi e imposibil să înțeleg de ce e stăpânită de o ură atât de fioroasă.

— Află ce vrea, a spus Harald. Așa vei putea s-o tempezezi și astfel să schimbi soarta întunecată pe care o întrevede mama ta.

M-am încrunțat când am auzit cum se exprimă. *S-o tempezezi*. Semăna prea mult cu *s-o schimb* și nu voiam să schimb nimic la Freya. Dar am răspuns doar:

— Vrea adevărul.

— Atunci du-o la Saga, ca să-l afle pe de-a întregul, a spus tatăl meu, apucându-mă de umăr. Te iert, Bjorn. Te iert pentru că înțeleg că ai acționat din dragoste față de Freya, nu din dușmănie față de mine sau Nordeland. Zeii știu bine că și eu am făcut alegeri îndoielnice de dragul mamei tale, așa că nu pot să te judec aspru. Femeile își mânuiesc frumusețea ca pe o armă și niciuna nu e mai frumoasă decât Saga.

Am dat ochii peste cap.

— Scutește-mă de poeziile tale pline de dorul mamei! În

viață sunt unele lucruri pe care e mai bine să nu le știu și asta e unul dintre ele.

Harald a râs, apoi m-a fixat cu o privire aspră.

— Îți amintești viziunea pe care a avut-o mama ta cu privire la Freya când ați sosit în Nordeland?

De parcă aș fi putut să uit vreodată cum mama căzuse în genunchi în fața mea și ochii îi dispăruseră în cap. Cum o voce străină șoptise de pe buzele ei că Războinica va uni Skalandul, dar că va lăsa în urmă mii de cadavre. Că va cutreiera pământul ca o molimă, semănând vrajbă între prieteni și între frați, că toți se vor teme de ea.

— Știi bine că-mi amintesc.

Harald a dat încet din cap.

— Atât amar de timp, țelul vieții tale a fost nu doar să-l împiedici pe Snorri să realizeze destinul întrezărit de mama ta, ci și să previi pierderile sângeroase pe care le-ar suferi pământurile noastre sub stăpânirea lui, dacă ar avea-o alături drept armă pe Războinică. Ai crezut că fuga Freyei va opri acest viitor neguros, dar mi se pare evident că nu poate fugi de soarta prezisă de Saga. Trebuie s-o înfrunte. Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui e dacă ești dispus s-o înfrunți alături de ea.

O întrebare fără rost. Aveam să-i păzesc spatele Freyei până la porțile Valhallei și chiar și dincolo de ele.

Deși nu spusese nimic, Harald a încuviințat discret, mulțumit.

— Misiunea ta e aceeași dintotdeauna, Bjorn: să-l împiedici pe Snorri să stăpânească Skalandul. Să-i refuzi această putere distrugătoare. Nu știu cum ar fi mai bine să procedezi. Rămâne doar să sperăm că mama ta ne va oferi răspunsul.

— Dacă va susține că moartea Freyei e singura opțiune, ce vei face? am întrebat, pentru că nu-mi răspunsese la prima întrebare.

Vântul a șuierat prin pădure, iar sunetul mi-a umplut inima de neliniște când ochii cenușii ai lui Harald i-au cercețat pe ai mei. Apoi a spus:

— Să ne rugăm amândoi să nu se ajungă acolo.

Războinicii sosiți fuseseră întâmpinați de Skade, care acum îi conducea spre noi. Harald ne crescuse ca pe frați, dar între noi existase mereu o vrajbă neconținută. Skade fusese abandonată de mama ei și își îndreptase amărăciunea împotriva tuturor femeilor, mai ales împotriva celor pe care le considera slabe. Terorizase slujitoarele fără milă, până când Harald o pedepsise, dar întâmplarea aceea doar o făcuse să-și urmărească țelurile cu mai multă abilitate. N-o mai văzusem să ucidă de-a dreptul o femeie din cauza slăbiciunilor ei până când o omorâse pe mama Freyei, dar ar fi trebuit să mă aștept la o asemenea crimă. Kelda întruchipase tot ceea ce Skade detesta.

S-a încrunțat la mine, ca și când mi-ar fi intuit gândurile, dar am ignorat-o când unul dintre războinici i-a vorbit lui Harald.

— Regele meu, i-a spus, făcând o plecăciune adâncă. E o mare ușurare să vă găsim teafăr. Când cerul s-a întunecat și drakkarul vostru n-a ajuns la mal odată cu flota, ne-am gândit la ce-i mai rău.

Harald a făcut un gest indiferent cu mâna.

— Am prins doar puțină vreme rea.

Am pufnit.

— Vorbește omul care încă miroase a vomă.

— E o diferență între disconfort și pericol, a răspuns el. Războinica n-a fost amenințată nicio clipă de pericolul morții sub valuri, adevăr în care mi-am găsit alinare. Toate celelalte nave au ajuns cu bine?

— Da, regele meu, a răspuns războinicul, potrivit scutul care-i atârna la spate. Majoritatea oamenilor s-au întors la